

Kairos Palestina kerstboodschap 2021

Kairos Palestina Kerstboodschap 2021

¹In die tijd kondigde keizer Augustus een decreet af dat alle inwoners van het rijk zich moesten laten inschrijven. ²Deze eerste volkstelling vond plaats tijdens het bewind van Quirinius over Syrië. ³Iedereen ging op weg om zich te laten inschrijven, ieder naar de plaats waar hij vandaan kwam. ⁴⁻⁵ Ook Jozef ging op weg om zich te laten inschrijven. Samen met Maria, zijn aanstaande vrouw, die zwanger was, reisde hij van de stad Nazaret in Galilea naar Judea, naar de stad van David die Betlehem heet, aangezien hij van David afstamde. ⁶

Terwijl ze daar waren, brak de dag van haar bevalling aan, ⁷en ze bracht een zoon ter wereld, haar eerstgeborene. Ze wikkelde Hem in doeken en legde Hem in een voederbak, omdat er voor hen geen plaats was in het gastenverblijf. ⁸Niet ver daarvandaan brachten herders de nacht door in het veld, ze hielden de wacht bij hun kudde. ⁹Opeens stond er een engel van de Heer bij hen en werden ze omgeven door de stralende luister van de Heer, zodat ze hevig schrokken. ¹⁰De engel zei tegen hen: ‘Wees niet bang, want ik kom jullie goed nieuws brengen dat grote vreugde betekent voor heel het volk: ¹¹ vandaag is in de stad van David jullie redder geboren. Hij is de messias, de Heer. ¹²Dit zal voor jullie het teken zijn: jullie zullen een pasgeboren kind vinden dat in doeken gewikkeld in een voederbak ligt.’ ¹³En plotseling voegde zich bij de engel een groot hemels leger dat God prees met de woorden: ¹⁴ ‘Eer aan God in de hoogste hemel en vrede op aarde voor de mensen die Hij liefheeft.’

¹⁵Toen de engelen waren teruggegaan naar de hemel, zeiden de herders tegen elkaar: ‘Laten we naar Betlehem gaan om met eigen ogen te zien wat er gebeurd is en wat de Heer ons bekend heeft gemaakt.’ ¹⁶Ze gingen meteen op weg, en troffen Maria aan en Jozef en het kind dat in de voederbak lag. (Lukas 2:1-16)

Inhoudsopgave

Op deze plaats, onder ons, is het Woord vlees geworden	5
Pater Dr. Jamal Khader	
Palestijns leven in Jeruzalem	8
Suma Qawasmi	
Palestijns leven zonder identiteitskaart;	10
Het verhaal van Yasmine Awad	
Een gebed voor Palestijnen in Jeruzalem	12
Bisschop Munib Younan	
Palestijns leven in de Gazastrook Verslechterende humanitaire	
omstandigheden en een gebrek aan verantwoording	15
Issam Younis	
Een bedrijf gebouwd op dromen groeit nog steeds	17
Mohammad Tayseer Qadada	
Een dag de dood ervaren: Het dilemma van licht en zoemende geluiden	
boven Gaza	20
Saleh AbuShamala	
Een boodschap van liefde, broederschap en solidariteit	
met onze mensen in de belegerde Gazastrook	22
Aartsbisschop Atallah Hanna	
Palestijns leven in de door 1948 bezette Palestijnse steden	25
Ameer Makhoul	
Palestijnen in de bezette steden van 1948	
De Onvermijdelijke Opstand	27

Adi Mansour	
Een gebed voor de Palestijnen in de bezette steden van 1948	30
Lama Mansour	
Palestijns leven in gebied C van de Westelijke Jordanoever	33
Jack Munayer	
Dagelijks leven in Hebron	
Het leven in de zuidelijke Hebron heuvels	35
Een gebed voor Palestijnen in gebied C van de Westelijke Jordanoever van de Melkitische Grieks-Katholieke Kerk in Jeruzalem	
Een boodschap van onze Palestijnse familie in de diaspora	39
Een gebed voor de Palestijnen in de diaspora	42
Mgr. William Shomali	
Boodschap voor Kerstmis	44
Patriarch emeritus Michel Sabbah	

Op deze plaats werd het woord vlees onder ons

Pater Dr Jamal Khader

Het Woord is hier mens geworden en heeft in ons midden gewoond.

Johannes 1:14

Bij een bezoek als teenager in de kerk van de Aankondiging in Nazareth wees de priester die ons rondleidde op de grot van de aankondiging en zei: “*Hier* is het dat, voor het eerst in de geschiedenis van de mensheid, de Zoon van God iemand van ons werd”. Wat een grote liefde deed hem een mens worden! Zoals wij!

Een wat een eer voor ons als mensen en als Palestijnen.

Door de hele geschiedenis hebben theologen de vraag besproken, “Waarom werd het Woord van God vlees?” In de woorden van Augustinus: *Cur Deus homo?* - “Waarom werd God een mens?” Hij die is “de beeltenis van de onzichtbare God” (Colossenzen 1:15) werd een mens. God schiep ons naar Gods eigen beeld en gelijkenis (Genesis 1:27) en, door dit te doen, gaf God ons waardigheid en verhief ons boven alle andere schepselen.

Door de incarnatie heeft het Woord van God onze menselijke natuur aangenomen en haar verheven tot goddelijke waardigheid. De Zoon van God heeft zich verenigd met iedere man en vrouw. Hij heeft gewerkt met mensenhanden, gedacht met menselijke geest, gehandeld door menselijke keuze en liefgehad met een menselijk hart. Geboren uit de maagd Maria, is Hij werkelijk één van ons geworden, zoals wij in alles, behalve in de zonde.

Het heeft eeuwen geduurd voordat de mensheid beseftte dat wij allen gelijke waardigheid en rechten hebben, geschapen door dezelfde God, ongeacht geslacht, huidskleur, godsdienst of etnische afkomst. Met zijn incarnatie en geboorte in de grot van Bethlehem gaf Jezus voorrang aan de armen en de onderdrukten. Hijzelf werd arm geboren, leefde onder de Romeinse militaire bezetting en verdedigde de onderdrukten.

Voor ons Palestijnen is de viering van Kerstmis een herinnering aan het feit dat Jezus één van ons is geworden: als Palestijn koos hij voor ons land en onze cultuur; onderdrukt, leed hij met ons mee; menselijk, gaf hij waardigheid en trots. Onze nationale en mensenrechten worden ons nog steeds ontzegd. Wij leven onder militaire bezetting. Wij worden als onmensen behandeld. De discriminatie van de Palestijnen, of van welke groep mensen dan ook, is in strijd met de geest van Kerstmis.

Kerstmis, de geboorte van Jezus, herinnert ons eraan dat alle mensen naar het beeld en de gelijkenis van God zijn geschapen, dat allen door God worden bemind - zo bemind door God dat God één van ons is geworden - en dat onze fundamentele mensenrechten en vrijheid van God afkomstig zijn. Leven in de geest van Kerstmis betekent de ander te zien zoals God hem ziet, en van hem te houden zoals God van hem houdt. Weten

dat wij deel uitmaken van de menselijke familie, dat het Woord van God ook voor ons vlees is geworden.

Pater Jamal is geboren in het christelijke Palestijnse dorp Zababdeh (Jenin). Priester gewijd aan het Seminarie van het Latijns Patriarchaat in 1988: doctoraat in dogmatische theologie aan de Pauselijke Gregoriaanse Universiteit in Rome (1998). Hij was lid van de Commissie voor Theologische Bezinning van het Latijns Patriarchaat en van de Commissie voor de Dialoog met de Joden. Pater Jamal Khader was decaan van de Faculteit der Letteren (2007-2013), hoogleraar theologie (2000-2014) en voorzitter van het Departement

Godsdienstwetenschappen (2003 - 2013) aan de Bethlehem Universiteit in Palestina, en de John A. Mackay Visiting Professor of World Christianity aan het Princeton Theological Seminary in het voorjaar van 2013. Rector van het Seminarie van het Latijns Patriarchaat (Beit Jala) 2013-2017, Parochiepriester van de Katholieke Kerk van de Heilige Familie in Ramallah (2017-2021), Algemeen directeur van de scholen van het Latijns Patriarchaat in Palestina, en algemeen secretaris van de Christelijke Onderwijsinstellingen in Palestina (2019-2021). Pater Jamal is ook een van de auteurs van het "Kairos Palestina document". Momenteel vervult pater Jamal de functie van Patriarchaal Vicaris in Jordanië.

Eerste zondag van de Advent:

“Wij geloven in God, Schepper van het universum en van de mensheid. Wij geloven in een goede en rechtvaardige God, die van al zijn schepselen houdt. We geloven dat iedere mens door God naar zijn beeld en gelijkenis is geschapen en dat eenieder zijn of haar waardigheid ontleent aan de waardigheid van de Almachtige. Wij geloven dat deze waardigheid voor ieder van ons dezelfde is. Dit belijden betekent voor ons, hier en nu en in het bijzonder in dit land, dat God ons niet schiep om elkaar te bestrijden. We zouden elkaar juist moeten ontmoeten en elkaar liefhebben om het land met elkaar in vrede en met wederzijds respect op te bouwen.”

Kairos Palestina Document Uur van de Waarheid, hoofdstuk 2.1

Palestijns leven in Jeruzalem

Door Suma Qawasmi

Mensen over de hele wereld hebben berichten gelezen over en zijn getuige geweest van onrust in de Oost-Jeruzalemse wijk Sjeik Jarrah, een zeer strategisch gebied in Jeruzalem.

Sheikh Jarrah wordt beschouwd als een schakel tussen de west- en de oostzijde van Jeruzalem. Het ligt in de onmiddellijke nabijheid van de Oude Stad van Jeruzalem en de Al-Aqsa Moskee, waardoor het risico van annexatie door de Israëli's het grootst is. Sinds 1971 is het een doelwit van vele kolonisten en hun organisaties. Zij zijn erin geslaagd om vier woonhuizen in beslag te nemen, waarbij de gezinnen die in die huizen woonden werden ontworteld en eruit gegooid! Er zijn plannen om nog veel meer gezinnen met geweld te verwijderen.

De Othman bin Affan Straat in het gebied van Sheikh Jarrah heeft te maken gehad met jaren van Israëli'sche onderdrukking en schendingen jegens de mensen die in deze straat wonen. Sinds 2 mei is er veel gebeurd in verband met de gerechtelijke bevelen over de zaken van de huizen die zich in deze specifieke straat bevinden. Vier van hen hebben een gerechtelijk bevel tot uitzetting gekregen. Als gevolg daarvan zijn jeugdgroepen en andere groepen uit heel Palestina naar de straat gekomen om solidariteit en steun te betuigen. Alle steunbetuigers en de bewoners zijn ongewapend en vreedzaam. Ze demonstreren door te zingen en te scanderen om hun stem te laten doordringen tot de rechtbanken en de internationale gemeenschap. Hun aanwezigheid,

hun stemmen drukken uit dat het gewoon een fundamenteel recht is voor ieder mens om met waardigheid in zijn of haar huis te leven zonder zich zorgen te hoeven maken dat hij of zij dat huis verliest, om vervolgens te worden verdreven en vervangen door joodse kolonisten die, afkomstig uit Rusland, de Verenigde Staten en andere landen, geen enkele band met het land hebben!

De Israëlische kolonisten - altijd gewapend - en de Israëlische soldaten gebruiken verschillende middelen om de demonstranten uit elkaar te drijven en tegen te houden: traangas en geluidsgranaten, rubberkogels, het sproeien van stinkwater (rioolwater dat vermengd is met agressieve chemicaliën die de huid verbranden en het longstelsel aantasten), pepperspray, en andere gewelddaden tegen de vreedzame demonstranten. Op een gegeven moment werd de straat op alle vier de ingangen geblokkeerd door de soldaten. Ze wilden geen medestanders binnenlaten en zelfs geen familieleden van de bewoners. Zelfs de bewoners zelf moesten door de soldaten laten verifiëren dat zij hier woonden door bij elke doorgang hun identiteitskaart te tonen, een onmenselijke en barbaarse daad.

Er zij aan herinnerd dat de bewoners van de Sheikh Jarrah buurt in 1948 met geweld uit hun huizen in Haifa, Jaffa, Akko, West-Jeruzalem en andere steden van historisch Palestina zijn verdreven. Wij willen niet etnisch gezuiverd en ontworteld worden uit ons land en onze geliefde stad Jeruzalem.

Suma Qawasmi is een Palestijnse moslima, met de Jordaanse nationaliteit en een Israëlische identiteitskaart, geboren in Sheikh Jarrah, Jeruzalem. Mevrouw Qawasmi is een senior programma manager bij Kids4Peace International. Mevrouw Qawasmi heeft een BA in Engelse Literatuur, dubbele Minors Bedrijfskunde en

Vertalen van de Birzeit Universiteit en een Diploma in Onderwijs.

Een verhaal uit Jeruzalem:
Palestijns leven zonder identiteitskaart;
Het verhaal van Yasmine Awad

Ik ben 25 jaar oud. Ik heb een rechtendiploma.

En ik ben een van de vele "staatlozen" die in Palestina wonen.

Waarom? Mijn ouders dragen verschillende identiteitskaarten. Mijn vader is geboren in Jeruzalem en draagt het blauwe Jeruzalem ID (Israëliisch), omdat zijn moeder een Arabische staatsburger van Israël is. Mijn moeder heeft een groene identiteitskaart (Palestijns) omdat ze op de Westelijke Jordaanoever geboren is. Door complicaties bevond mijn moeder zich in Bethlehem, op de Westelijke Jordaanoever, toen ik werd geboren. Bij mijn geboorte kreeg ik een *ID-nummer*; mijn ouders werd verteld dat ik een officieel Jeruzalem ID zou krijgen als ik 16 werd.

Er werd niet veel nagedacht over mijn identiteitskaart totdat mijn ouders een familiereis planden naar Sharm El Sheikh, Egypte. Ik ging met mijn vader naar het Israëliische Ministerie van Binnenlandse Zaken om de nodige documenten voor de reis te halen. Toen hoorde ik het schokkende nieuws. Ik was uit het Israëliische systeem geschrappt zonder ooit een officiële kennisgeving te hebben ontvangen.

Opgetogen om voor de eerste keer te reizen, was ik er kapot van. Hoe moest ik het mijn moeder vertellen? Ik wilde sterk zijn voor mijn familie. Ik wilde mijn teleurstelling niet aan mijn vrienden laten zien. Aan de buitenkant, nam ik het nieuws goed op. Maar toen ik 14 was, was ik depressief. Ik vertelde mijn moeder dat dit slechts een tijdelijk probleem was, dat de advocaat het wel zou oplossen. Ik moedigde mijn familie aan om hoe dan ook te reizen, om de kosten van de tickets en hotels niet te verliezen. En terwijl ik mijn koffers uitpakte, legde ik mijn kleren niet weg in de hoop dat ik elk moment een telefoontje zou krijgen dat ik mijn identiteitskaart zou kunnen ophalen. Dat telefoontje kwam nooit. Ik bleef bij mijn grootmoeder terwijl mijn familie op reis was.

Advocaten die mijn ouders inhuurden, beloofden dat ik mijn ID snel zou krijgen. Twee jaar later plande mijn school een reis naar Zwitserland. Maar toen mijn schoolkameraden op reis vertrokken, had ik nog steeds mijn ID niet.

Dat heb ik nog steeds niet. Ik ben dus slechts een van de duizenden "staatlozen" die in Palestina wonen. Ik heb de hoop verloren om ooit mijn geboortestad te verlaten. Mijn ouders blijven hun spaargeld uitgeven aan advocaten die vechten voor mijn staatsburgerschap, voor een normaal leven.

Denk aan alles waarvoor je een identiteitsbewijs nodig hebt - een rijbewijs halen, een bankrekening openen, een creditcard aanvragen, een ziektekostenverzekering afsluiten, een huis bezitten, naar het buitenland reizen. Ik kan niet reizen om mijn masterdiploma te halen. Ik kan niet denken aan kinderen krijgen, want zonder mijn burgerschap zouden mijn kinderen net als ik eindigen: stateloos.

Ik heb rechten gestudeerd om advocaat te worden en op te komen voor de rechten van mensen. Ik werk in een advocatenkantoor. Ik hoop dat ik slaag voor de Palestijnse balie. Moge de tijd komen dat ik met succes mijn zaak kan bepleiten om een verblijfsvergunning te krijgen en in mijn stad Jeruzalem te wonen.

Yasmine Awad is een christen die op de Westelijke Jordaanoever woont. Zij zit al 25 jaar vast in haar geboortestad. Omdat zij geen staatsburgerschap heeft, worden haar vele fundamentele mensenrechten ontzegd.

Gebed voor de Palestijnen in Jeruzalem

door bisschop Munib Younan

In de naam van de Vader, de Zoon, de Heilige Geest. Amen.

De genade die komt door onze Heer Jezus Christus, de liefde die van God de Vader is, en de gemeenschap die van ons is in de Heilige Geest zij met u en blijve in u van nu tot in eeuwigheid. Amen.

"Omdat er geen gastenkamer voor hen beschikbaar was." Lucas 2:6b

Toen de Romeinse bezettingsautoriteiten een decreet uitvaardigden dat iedereen zich moest laten registreren - het decreet werd uitgevaardigd door Caesar Augustus - haastte iedereen zich om zich te laten registreren, ieder in zijn eigen stad, om zo zijn rechtspositie te behouden. De Heilige Familie, die tot het huis en geslacht van David behoorde, Jozef en Maria, die met hem getrouwd was en een kind verwachtte, reisden naar Bethlehem en zochten een plaats om te bevallen. Na een vermoeiende reis kwamen zij aan, maar konden in hun eigen stad geen plaats vinden.

Vandaag is er een wet met de titel "Wet op de gezinshereniging" die in 2003 door de Israëlische Knesset werd goedgekeurd. De wet wordt elke zes maanden vernieuwd. Deze wet heeft een duidelijk en direct effect op de plaatselijke bewoners. Wanneer een man of vrouw uit Jeruzalem ervoor kiest te trouwen met iemand van de Westelijke Jordaanoever, kan het koppel niet samenwonen in Jeruzalem tenzij zij een tijdelijke vergunning krijgen, op voorwaarde dat de Jeruzalemmers zijn of haar centrum van leven gedurende de voorgaande zeven jaar binnen de grenzen van Jeruzalem heeft behouden. Als het echtpaar vervolgens een vergunning krijgt voor gezinshereniging met de echtgenoot die afkomstig is van de Westelijke Jordaanoever, duurt het proces gewoonlijk lang, vaak meerdere jaren.

Deze wet heeft nadelige gevolgen voor alle Palestijnen. Zij heeft rechtstreekse gevolgen voor christelijke Palestijnen uit Jeruzalem, omdat hun aantal slinkt en hun natuurlijke omgeving zich op de Westelijke Jordaanoever bevindt. Als de zaken gecompliceerder worden en het echtpaar geen tijdelijke vergunning of gezinshereniging kan krijgen - als "zij geen plaats kunnen vinden in hun eigen huis" - kunnen zij gedwongen worden te emigreren naar een ander land waar zij samen kunnen leven zonder juridische of financiële druk.

Daarom bidden wij tot U, onze Heer, het Kind van de Kribbe. Moge U de ogen van de betrokken autoriteiten openen om deze wet tegen de inheemse bevolking te veranderen, zodat de Jeruzalemmers familie kan genieten van een fatsoenlijk leven in heilig huwelijk, in waardigheid levend als een gezegende familie in hun Jeruzalem, in hun thuisland.

Wij bidden U, O Kind van de Kribbe, om met ontferming te kijken naar de angst van die gezinnen die leven onder directe juridische bedreiging, die naar de officiële kantoren gaan, angstig, in paniek over het idee van het mogelijke verlies van hun permanente verblijfsrechten in hun geboortestad Jeruzalem.

Wij bidden voor die jongens en meisjes die opgroeien zonder geboorteakte of enig document dat bewijst dat zij bestaan en aanwezig zijn in hun eigen land, lijdend onder de voortdurende angst voor hun toekomst.

Wij bidden tot U, onze Heer, vanuit Uw geboorteplaats, zoekend naar vrede die gebaseerd is op gerechtigheid. Wij vertrouwen erop dat U luistert naar die families die een plaats voor hen in huis willen.

Moge U, onze Heer, onze Verlosser Jezus Christus onze gebeden aanvaarden.

Amen.

Ds. Dr. Munib Younan is bisschop emeritus van de Evangelisch Lutherse Kerk in Jordanië en het Heilige Land, en president emeritus van de International Religions for Peace Foundation.

Tweede Zondag in de advent

“Geconfronteerd met deze werkelijkheid, rechtvaardigen de Israëliërs hun acties als zelfverdediging, inclusief de bezetting, collectieve straffen en allerlei andere maatregelen van vergelding tegen Palestijnen. Naar onze mening zet deze visie de werkelijkheid op zijn kop. Inderdaad is het zo dat Palestijnen zich verzetten tegen de bezetting. Zonder bezetting zou dit echter niet nodig zijn en zouden de gevoelens van angst en onveiligheid niet bestaan. Zo zien wij de situatie. Wij doen daarom een dringend beroep op de Israëliërs hun angstgevoelens af te schudden en een einde te maken aan de bezetting.

Dan zullen zij een nieuwe wereld zien waarin geen angst is en geen dreiging, maar veiligheid, gerechtigheid en vrede.”

Kairos Palestina Document – Uur van de Waarheid, hoofdstuk 1.4

Palestijns leven in de Gazastrook

Verslechterende humanitaire omstandigheden en een gebrek aan verantwoording Door: Issam Younis

Foto: Mohammad Asad Midden-Oosten Monitor

De Gazastrook wordt beschouwd als de grootste open gevangenis op aarde, die de laatste 14 jaar is onderworpen aan een zware belegering door de Israëlische bezettingstroepen, die de Strook heeft geïsoleerd van de rest van de Palestijnse gebieden en de buitenwereld. Israël legt ongekende beperkingen op aan de bewegingsvrijheid van personen en goederen. Sinds 2008 hebben de Israëlische bezettingstroepen vier keer agressie gepleegd tegen de Strook. De laatste vond plaats in mei van dit jaar en maakte honderden slachtoffers, martelaren en gewonden, en richtte enorme verwoestingen aan huizen, infrastructuur en openbare voorzieningen aan.

De Gazastrook, met een oppervlakte van 360 vierkante kilometer, wordt bewoond door meer dan 2,2 miljoen mensen, van wie 75% vluchteling is. De Gazastrook is hoofdzakelijk afhankelijk van hulp die wordt verstrekt door de United Nations Refugee Works Agency (UNRWA) en internationale humanitaire organisaties. De laatste jaren is er sprake van een ongekende verslechtering van de humanitaire omstandigheden als gevolg van de belegering en de voortdurende militaire operaties tegen de Gazastrook.

De kwestie van de Gazastrook is veranderd van een aanhoudende politieke kwestie als een bezet gebied in een schrijnende en verslechterende humanitaire situatie.

Momenteel is meer dan 85% van de bevolking afhankelijk van humanitaire hulp die wordt verstrekt door humanitaire hulp- en donororganisaties.

De opgelegde belegering is niet alleen een vorm van collectieve bestraffing die duidelijk verboden is volgens het internationaal recht. Het is ook een proces van opzettelijke, voortdurende ontmanteling dat uiterst gevaarlijke gevolgen heeft. De ontwikkelingsplannen van de samenleving zijn in de kiem gesmoord. De hoop van de mensen is vernietigd. Het is alsof de strook 50 of 60 jaar achteruit is geworpen. Deze omstandigheden hebben geleid tot een stijging van het armoedepercentage, dat nu 53% bedraagt. Vierendertig procent leeft in bittere armoede. Het werkloosheidscijfer

bedraagt momenteel 46,6%, veel hoger onder jongeren, de kern van de beroepsbevolking. Zestig procent van de bevolking is 30 jaar of jonger. Israël heeft het beleg tegen de Gazastrook opgevoerd, met een duidelijke minachting voor het internationaal recht. De Gazastrook wordt beschouwd als een bezet gebied; de inwoners ervan zijn beschermde burgers volgens het internationaal humanitair recht. Toch zijn de recente aanvallen gericht tegen woontorens, industriële en commerciële vestigingen, overheidsfaciliteiten, pluimvee- en veehouderijen, landbouwgronden, infrastructuur, elektriciteitsdistributienetwerken, water- en rioleringsnetwerken, honderden kilometers straten en trottoirs, terwijl de grensovergangen voortdurend worden afgesloten en de binnenkomst van voedsel en medicijnen in de Gazastrook wordt verhinderd.

Tweehonderdveertig personen werden gedood, waaronder 60 kinderen en 38 vrouwen. Meer dan 1900 mensen raakten gewond. 7.395 wooneenheden werden geheel of gedeeltelijk verwoest, en 60.000 mensen raakten ontheemd, vooral vrouwen en kinderen. Door de recente belegering werden 177 scholen, 1265 particuliere en openbare inrichtingen, 169 voertuigen en 4200 dunums landbouwgrond beschadigd. Twee zieke kinderen stierven nadat hun de toegang tot ziekenhuizen buiten de Strook voor medische behandeling was ontzegd.

Zelfs na de stopzetting van de gewelddadige agressie is de belegering voortgezet en verscherpt. De Israëlische bezettingstroepen blijven het proces van wederopbouw belemmeren door de toegang van elementaire bouwmaterialen te verhinderen. Honderden gezinnen, ongeveer 8.600 mensen, wachten nog steeds op de heropbouw van hun huizen nadat zij al hun bezittingen en herinneringen zijn kwijtgeraakt. Gezien het feit dat de winter voor de deur staat, is dit een bijzonder dringende noodzaak. De gezinnen zullen op ongekende wijze lijden.

Veel van de acties van de Israëlische strijdkrachten komen neer op oorlogsmisdaden, en daarom moeten degenen die ze hebben begaan en degenen die er opdracht toe hebben gegeven, juridisch worden vervolgd. Het belangrijkste probleem met betrekking tot de Gazastrook en de rest van het bezette Palestijnse gebied is het ontbreken van verantwoordingsplicht. Zolang het beginsel van de verantwoordingsplicht wordt genegeerd, zullen de Palestijnse burgers en hun bezittingen de prijs blijven betalen voor het gebrek aan werkgelegenheid en voor de ontkenning van gerechtigheid en mensenrechten. Afgezien van een aandringen op het afleggen van verantwoording, staat de bewoners van de Gazastrook en de rest van de Palestijnse gebieden het ergste nog te wachten.

Issam Younis is directeur van het Al-Mezan Centrum voor de Mensenrechten in Gaza. Hij is de commissaris-generaal van de Palestijnse Onafhankelijke Commissie voor de Rechten van de Mens (ICHR). Hij is voorzitter van het Arab Network of National Human Rights Institutions (ANNHRI). Hij is ook lid van de Palestijnse Raad voor Hoger Onderwijs. In december 2020

ontving Issam de Frans-Duitse Prijs voor de Mensenrechten en de Rechtsstaat.

Een verhaal uit Gaza: Een bedrijf gebouwd op dromen groeit nog steeds

Door: Mohammad Tayseer Qadada

Terwijl de agressie escaleerde, was ik erop gebrand om het niet te verliezen. Ik wilde kalm en beheerst overkomen tegenover mijn vrouw en mijn kleine kind, die vol angst zaten door de geluiden van oorlogsvliegtuigen in de lucht en de ongewone, angstaanjagende, volstreekte stilte op straat. Ik was naïef; zoals gewoonlijk probeerde ik hen gerust te stellen dat deze dagen slechts uren van escalatie zijn die spoedig zullen eindigen, dat we weer aan het werk zullen gaan, zoals gewoonlijk, zij het met trieste herinneringen.

Het was 19.30 uur, enkele minuten voor het avondgebed. We hadden de TV aangezet om te volgen wat er buiten gebeurde.

Mijn zoon hield zich vast aan een stuk speelgoed, versleten door zijn constante bijten erop. Mijn vrouw en ik dekten de tafel. We keken zwijgend naar het nieuws dat waarschuwde voor de mogelijkheid dat Israël de Hanadi-toren zou bombarderen. We hielden ons vast aan wat valse hoop dat het gebouw - de plek waar we al onze herinneringen creëerden en al ons spaargeld stopten in een bedrijf dat we in juli 2017 lanceerden - niet naar beneden zou vallen.

"Allah u Akbar, Allah u Akbar" ("God is de Grootste, God is de Grootste") kwam de oproep voor het avondgebed. "Ik getuig dat er geen god is dan Allah" - het geluid van een raket vulde de hele omgeving. "Ik getuig dat Mohammed de boodschapper van Allah is" - het geluid van opeenvolgende afgevuurde raketten. Toen, na de geloofsverklaring van de moslims, stortte de toren in.

Hij kwam naar beneden, zomaar: een gebouw van steen, staal en beton, waarin vele gezinnen en honderden herinneringen en nog meer herinneringen waren ondergebracht, stortte in alsof het van koekjes was gebouwd.

Geschokt vervaagden alle andere geluiden; ik hoorde alleen nog het lawaai in mijn hoofd, het lawaai van mijn eigen gedachten. Het was alsof ik van het moment

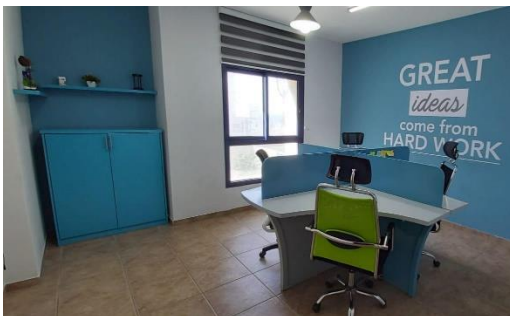
verwijderd was, totdat ik mijn ogen ophief om de tranen van mijn in paniek verkerende vrouw te zien die aan de zijkant van de leunstoel zat, en de verbazing van mijn kind over de aanblik die voor hem stond: zijn ouders die in shock en tranen zaten zonder hun gebruikelijke glimlach. Zoveel geluiden, rinkelende mobieltjes, binnenstromende sms'jes op dat moment.

Toen de toren viel, was het niet alleen mijn droom die werd verwoest. Het waren de huizen en het onderdak van zovele gezinnen, bedrijven en projecten die met zweet en hard werk waren opgebouwd, zowel door een niet aflatende staat van de ene belegering - de ene inval, het ene bombardement gevolgd door het andere - als door een ingewikkelde economische omgeving die elke poging tot succes afbreekt. Mijn verhaal met de toren is niet louter professioneel. Daar, op de tiende verdieping van de Hanadi-toren, ondertekenden mijn vrouw en ik ons huwelijkscontract, daar in hetzelfde gebouw waar we elkaar voor het eerst hadden ontmoet. In deze toren bouwde ik mijn bedrijf op dat werkt op het gebied van digitale oplossingen, waarbij ik in vier jaar tijd meer dan 30 personeelsleden in dienst nam, 200 stagiairs op dit gebied afstudeerde en meer dan 500 bedrijven en instellingen hielp en meer dan 4000 projecten met succes afrondde.

Planet for Digital Solutions, ons bedrijf, was een van de pioniers op het gebied van digitale oplossingen. Het won het vertrouwen van zo veel klanten.

Dat is het nog steeds. Het doet het nog steeds.

Omdat we zijn als de Phoenix, we sterven nooit, maar we stijgen steeds hoger. Onze tranen zijn moeilijk te huilen. Het bloed in onze aderen is vol van trots en vastberadenheid. Zo zijn wij tot op de dag van vandaag met ons bedrijf bezig. Wij zullen nooit verslagen worden, zolang wij leven, zolang wij een visie voor succes in onze ogen hebben.

Een voetnoot bij deze tragedie, waarvan ik de details nog zoek, is dat mij vaak wordt

gevraagd: "Als je de tijd had gekregen om iets uit het gebouw te halen, wat zou het dan zijn?" Mijn antwoord heeft nooit iets te maken met de enorme hoeveelheid apparatuur, apparaten en meubilair die me zo'n 40.000 dollar hebben gekost. Nee, als iemand mij die vraag stelt, gaat mijn hart onmiddellijk terug naar die mooi ingelijste foto in mijn kantoor - de foto met mij en mijn vrouw bij onze eerste ontmoeting voor de toren.

De reden waarom ik alleen deze foto zou kiezen en niets anders? De duidelijke lading van mijn vrouw toen ze het mij cadeau deed. Ze legde hem op mijn bureau en zei me: "Houd deze foto hier, zodat iedereen hem kan zien. Waag het niet om het weg te halen, zelfs als de toren instort. OK?"

Ik wou dat ik haar kon vertellen dat de waarschuwing van een uur die we hadden - die zestig minuten tijd - voldoende was voor mij om het huis uit te komen en het schilderij uit het kantoor te halen. Maar dat was niet zo.

Wanneer torengebouwen instorten en puin worden, krijgen onze dromen vorm en rijzen ze steeds hoger. Als je goed naar ons Palestijnen kijkt, zul je beseffen dat wij een volk zijn dat nooit wanhoopt door angst en moeilijkheden. Integendeel, wij slikken dagelijks onze wanhoop in, vertrouwen op God, beginnen onze dag met een kop koffie of "thee om in de juiste stemming te komen". Deze onderneming is een offer voor het vaderland.

De persoon die u nu zijn verhaal vertelt - geduldig, glimlachend, zijn koffie drinkend en zijn herinneringen met u delend - verzekert u dit: net als de feniks, sterven wij nooit!

Mohammad Tayseer Qadada is oprichter en CEO van Planet for Digital Solutions, gevestigd in Gaza. Na mijn studie politieke wetenschappen had ik nooit gedacht dat ik in de marketing en grafische sector zou gaan werken, totdat ik directeur werd van een bedrijf dat bestaat uit mensen die gepassioneerd zijn over de wereld van marketing. Een droom kent geen grenzen of politiek!

Een verhaal uit Gaza:

**Een dag de dood ervaren: Het dilemma van licht en zoemende geluiden boven
Gaza**

Door: Saleh AbuShamala

Drie dagen van Israëlische agressie tegen de Gazastrook hebben 54 Palestijnen het leven gekost, waaronder 15 kinderen. De Palestijnen worden zwaar aangevallen door Israëlische raketten en projectielen vanuit land, lucht en zee. Israëlische luchtaanvallen troffen gisteren (op 11 mei om 20.30 uur) de 12 verdiepingen hoge Hanadi-toren in het westen van Gaza-stad. De inslagen deden het hele gebouw instorten; ze werden voorafgegaan door het afvuren van kleine bommen als waarschuwing voor een op handen zijnde aanval. Nu, het is 02:30 uur, en een andere toren, Al-Johara, werd op dezelfde manier gebombardeerd. Deze torens zijn niet alleen woongebouwen, maar het zijn plaatsen die herkenningspunten vormen van Gaza-stad, waaronder lokale en internationale media en persbureaus, gemeenschaps- en jeugdinstellingen die werken op het gebied van zelfontplooiing, gender, mensenrechten en democratie. Veel jongeren hebben daar bijzondere herinneringen; hetzelfde geldt voor de bewoners, die tot op dit moment op straat hebben gezeten, huilend en klagend tot God dat ze dakloos zijn geworden. Gaza lijkt een verwarrend menselijk mysterie te zijn. Niet alles wat glinstert in Gaza roept emotie op. Niet alle lichten lijken op de winterse bliksem of de warme ochtendzon. Bepaalde geluiden hebben niet de voorkeur om gehoord te worden; d.w.z. de geluiden die op iets anders lijken dan leven - de geluiden die lijken op "de Rolex" kenmerkend geluid en gewelddadige donderslagen. Lichten en geluiden duiken op als gevolg van de Israëlische raketten. In minder dan twee seconden bedenkt uw geheugen of deze raketten uw huis of dat van uw burens zullen raken, en nog moeilijker, verwacht het type raket en het oorlogsvliegtuig dat het heeft gelanceerd. Dit gebeurt in slechts twee seconden, maar het lijkt alsof je in een gat

valt en er dan weer uitkomt; dit is alleen voor het geval dat je nog leeft en jij het niet bent die in stukken is gescheurd.

Je sterft en wordt weer geboren in een oogwenk. Dan begin je na te gaan of je een buurman of een vriend verloren hebt. Moeders beginnen vragen te stellen als: "Is je broer, Mohammed, thuis?" en "Is hij nog niet terug?" Zodra zij het gefluister van hun aller kinderen horen, kunnen zij gerust zijn, God danken en proberen te weten te komen wie de slachtoffers van de laatste Israëlische raket zijn van mensen buiten de familie.

Er hebben nog geen bomaanslagen plaatsgevonden in de buurt van mijn huis, ondanks het horen van de geluiden van de voortdurende Israëlische beschietingen ver weg. Dit kwam midden in de huidige Israëlische aanvallen op Jeruzalem, met name in de Sheikh Jarrah buurt, van waaruit de Israëlische kolonisten vechten om Palestijnse bewoners te verdrijven en hun huizen in te nemen. Dit leidde tot confrontaties tussen weerloze Palestijnen en zwaarbewapende Israëliërs. Zoals gewoonlijk hebben de burgers in Gaza hun deel van de onverzettelijkheid en het doden door de Israëlische bezetting. Op dit moment op woensdag 12 mei om 03:00 uur voeren de Israëlische gevechtsvliegtuigen gewelddadige aanvallen uit op alle gebieden van de belegerde Gazastrook sinds 2007.

Ik heb sinds gisteren niet geslapen, terwijl ik het nieuws op het internet volgde. Ik heb een foto gezien van een vier jaar oud verbrand kind waarvan de tanden zichtbaar zijn. Ik weet niet of hij naar iets grappigs luisterde voordat hij werd vermoord of dat het de schreeuw van pijn was. Hij droeg een roze broekje, maar nogmaals, ik weet niet of het een andere kleur was maar geverfd is met zijn bloed. Zijn naam is "Zaid al-Telbani". Naast hem hebben ook zijn vader en zijn vijf maanden zwangere moeder, Rima, de Israëlische luchtaanval op hun appartement in de Gaza-stadse wijk Tal al-Hawa niet overleefd. Het Israëlische bombardement duurt voort tot op dit moment.

Een populair gezegde in Gaza luidt: "Je zult het schot dat je zal doden niet horen". Het horen van de geluiden geeft me het gevoel dat ik nog in orde ben; het herinnert me er echter aan dat andere mensen dat niet zijn. Het is nu 12 mei, 06:00 uur. Ik lees nieuws op het Internet over een dreigement om de Al-Shorouq Toren, in het centrum van Gaza-Stad, te bombarderen en neer te halen. Waarschijnlijk zullen 100 gezinnen vannacht op straat blijven staan, en misschien vinden ze de komende jaren geen huis om in te wonen.

Saleh K. AbuShamala, een Palestijnse schrijver en onderzoeker, geboren in Gaza, heeft een BA in Management informatie systeem van de Universiteit van Palestina. Werkt in het Civitas instituut als een burgerforum van de politieke club en ThinkTank groep coördinator. Heeft samengewerkt met Microsoft Co als een Microsoft student partner in Palestina. Saleh heeft ook een Gaza C-projectstage in Zuid-Korea 2018 gelopen. Saleh heeft een aantal artikelen en onderzoeken gepubliceerd: "The Holocaust VS The Nakba and the Neo-Nazi Danger on the Palestinian Blood", "Demographic Transition and National Alternatives to Confront Transfer Plans", "A Position Paper on Iranian Protests: Between Popular Demands and Authority's Repression, A Lost Revolution, Afrekening, een schaakspel: Wie zal uiteindelijk schaakmat zeggen? De 100e verjaardag van de sinistere Balfour-verklaring."

Een boodschap van liefde, broederschap en solidariteit met onze mensen in de belegerde Gazastrook

Door: Aartsbisschop Atallah Hanna

Onze geliefde mensen in Gaza, wij betuigen onze solidariteit met jullie. Onze wonden in het vaderland zijn dezelfde, of het nu in Gaza, Jeruzalem of een andere plaats in dit heilige land is.

Wij zien hoe jullie blijven lijden onder de belegering en de voortdurende agressie en schendingen van de bezetting. Deze wrede, willekeurige en racistische schendingen tegen Gaza hebben geleid tot een situatie waarin de Gazastrook is veranderd in de grootste gevangenis ter wereld; meer dan twee miljoen mensen leven in erbarmelijke en tragische omstandigheden die erger zijn dan die in derdewereldlanden.

We zien dat u lijdt onder zeer hoge werkloosheidscijfers. Uw levensomstandigheden zijn tragisch. Uw onschuldige kinderen wordt het recht ontnomen om van hun kindertijd te genieten. Wij bidden tot God dat aan uw lijden spoedig een einde zal komen. Wij roepen elk menselijk wezen met een geweten, ethiek en menselijkheid over de hele wereld op om zich te mobiliseren ter ondersteuning van ons geliefde volk in de Gazastrook.

De meest recente Israëlische agressie tegen de Gazastrook heeft geleid tot meerdere menselijke tragedies die bovenop het enorme menselijke lijden komen als gevolg van eerdere agressies en de belegering. Hele gebouwen werden verwoest, onschuldige mensen werden gemarteld, waaronder kinderen, terwijl het aantal gehandicapten in de Gazastrook misschien wel het hoogste ter wereld is.

In deze gezegende kersttijd bidden wij dat de Almachtige God de mensen in de Gazastrook Gods barmhartigheid zal schenken. Wij hebben groot vertrouwen in God, want God is de barmhartige en de ontfermende, en heeft liefde voor alle mensen. Als de politici van onze wereld hun verantwoordelijkheid hebben laten varen, zijn wij er zeker van dat God dat niet zal doen. God is met ons, God zal met ons blijven voor genezing, voor troost, en voor kracht aan ieder kwetsend mens, aan allen die in nood zijn en die onrecht lijden.

Wij zeggen tot onze christelijke familie in de Gazastrook, wier aantal door de tragische gebeurtenissen dramatisch is gedaald:

O, gij christenen uit Gaza, blijf in Gaza, behoud uw geloof, waarden, menselijkheid en uw geestelijke, menselijke en nationale missie.

Wij weten dat u door buitengewone omstandigheden gaat, maar wij weten goed dat liefde in het christendom opoffering betekent. Als we van onze kerk houden, en dat doen we, en als we van ons vaderland houden, en dat doen we, dan moeten we in ons land standhouden en opkomen voor rechten en

gerechtigheid. We hebben en zullen altijd aan de kant staan van hen die onrecht lijden, voor hen die pijn lijden.

Oh, christenen in de Gazastrook, blijf in Gaza. Gaza is jullie thuis, jullie vaderland.

Jullie zijn er trots op dat jullie tot jullie vaderland behoren, net zoals jullie vaderland trots is op zijn langdurige, authentieke christelijke aanwezigheid die teruggaat tot de begindagen van het christendom. De historische kerk van St. Borferios in Gaza is een getuige van jullie eeuwenoude geschiedenis in dit goede land, dit gezegende land.

Onze harten gaan naar u uit. Moge God zegeningen en goddelijke troost over elke persoon in pijn en ellende laten neerdalen. We zouden willen dat we naast jullie konden staan, maar de checkpoints staan tussen ons in. Aanvaard alstublieft onze gebeden en accepteer het als we zeggen dat we voor u opkomen, dat we er voor u zijn, ook al blijven we fysiek op afstand. We voelen jullie pijn, lijden en wonden, alsof ze de onze waren.

Moge God u zegenen. Moge God met jullie zijn.

O, christenen in de Gazastrook, moge uw toekomst beter zijn dan uw heden en het pijnlijke verleden. Onze wensen voor u zijn onze wensen voor het hele Palestijnse volk, in het bijzonder in de stad Jeruzalem.

Aartsbisschop Atallah Hanna is geboren op 6/11/1965 in de stad Al Rama in Boven-Galilea. Nadat hij in 1983 de middelbare school in Al Rama had afgemaakt, ging hij naar het Orthodoxe Seminarie in Jeruzalem. In 1984 vertrok hij naar Thessaloniki in Griekenland, waar hij Grieks studeerde en vervolgens ging studeren aan de Theologische

Hogeschool van de Universiteit van Thessaloniki, waar hij in 1990 met onderscheiding afstudeerde. In 1990 werd hij tot monnik gewijd in het Grieks-orthodoxe patriarchaat in Jeruzalem. Hij heeft bijgedragen aan de ontwikkeling van het uniforme leerplan voor het onderwijs in christelijke godsdienst op Palestijnse scholen. Aartsbisschop Hanna nam deel aan vele lokale, regionale en internationale conferenties en pleitte voor de Palestijnse kwestie in alle fora. Hij is lid van vele comités en organisaties, naast zijn lidmaatschap van verschillende christelijke en oecumenische instellingen. Hij speelde een rol in de dialoog tussen christenen en moslims. In 2005 werd hij unaniem verkozen tot aartsbisschop van Sebastia.

Derde zondag in de Advent:

Verzet tegen het kwaad van de bezetting is dus ingebed in christelijke liefde, die het kwaad weerstaat en recht zet. Deze liefde verzet zich tegen het onrecht in al zijn vormen, met methoden ontleend aan de logica van de liefde. Daarbij wordt alle energie gestoken in het stichten van vrede. Wij kunnen ons verzetten door burgerlijke ongehoorzaamheid. We verzetten ons niet met de dood, maar eerder met respect voor het leven. We hebben groot respect voor hen die hun leven gaven voor onze natie. We bekrachtigen ook dat iedere burger bereid moet zijn zijn/haar leven, vrijheid en land te verdedigen.

Kairos Palestina Document- Uur van de Waarheid 4.2.5

Palestijns leven in de bezette Palestijnse steden van 1948

"Laat ons bijdragen tot het scheppen van hoop en het beschermen van dromen"

Door: Ameer Makhoul

Twee belangrijke ontwikkelingen hebben zich recentelijk ontvouwd aan de kant van de Arabische Palestijnen in Israël (1948 Palestijnen). De eerste was het besluit om internationale organisaties aan te spreken om internationale bescherming te eisen als "een publiek in gevaar". De tweede belangrijke ontwikkeling was het besluit van de VN-Mensenrechtenraad van afgelopen mei om een onderzoekscommissie in te stellen om de vijandige praktijken van Israël tegen het Palestijnse volk te onderzoeken. Als precedent heeft de Raad voor de Mensenrechten besloten dat het mandaat van de commissie ook de Palestijnen in Israël omvat en dat het werkterrein van de commissie niet beperkt mag blijven tot de in 1967 bezette gebieden. Dit betekent een internationale erkenning dat de kwesties van de Palestijnse burgers van Israël onlosmakelijk deel uitmaken van het gehele Palestijnse volk, zodat de internationale organisaties verplicht zijn de rechten van de Palestijnen van 1948 te erkennen.

Nog een andere ontwikkeling: toen Arabische Palestijnen in Israël hun steun betuigden aan de mensen in de Sheikh Jarrah-buurt in Jeruzalem, aan de verdediging van heilige plaatsen in de stad en aan het protest tegen de bloedige militaire agressie tegen Gaza, werden zij zelf het slachtoffer van een ernstige en bloedige agressie. Er werden systematische aanvallen uitgevoerd op hun buurten, huizen en eigendommen - zelfs hun lichamen en levens - met name in de kust- en gemengde steden Al-Lidd, Ramlah, Akka (acre), Haifa, en Jaffa. Volgens een bericht in The Times of Israël zei het Israëlische Ministerie van Defensie dat tien compagnieën reservisten van de paramilitaire Grenspolitie werden ingezet. Deze Israëlische veiligheidstroepen lieten de aanvallen straffeloos doorgaan.

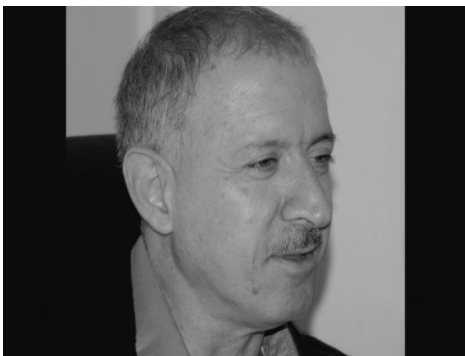
Het meest in het oog springende kenmerk van deze agressie was het feit dat deze troepen vergezeld werden door duizenden racistische Israëlische burgers, leden van gewelddadige bendes en van kolonistenbendes die door de staat worden gesteund als onderdeel van de "Bijbelse kernen" - groepen die een programma van etnische zuivering, de verdrijving van de inheemse bevolking, volgen. Veel '48 Palestijnen zijn van mening dat de escalatie van het geweld is bevorderd door een ophitsingscampagne die door de Israëlische media is gevoerd. De recente escalatie van geweld tegen Palestijnse burgers van Israël maakt deel uit van de poging om het Palestijnse volk als geheel te verzwakken - om communicatie en het relationeel delen van de uitdagingen en het lijden dat zij in heel historisch Palestina ervaren, te verhinderen.

Er zijn verschillende duidelijke aanwijzingen dat de Staat Israël niet geïnteresseerd is in een oplossing die gebaseerd is op een rechtvaardige vrede op basis van het internationaal recht en de mensenrechten. De wetten en het beleid van de staat - in het bijzonder de Israëlische Basiswet: Israël als natiestaat van het joodse volk - alsmede de groeiende invloed van de zionistische religieus-nationalistische kolonistenbeweging op de belangrijkste instellingen van de staat, waaronder de rechterlijke macht, het leger en de politie, onthullen dat de staat gericht is op het beheersen van een openlijke agressie en een systeem van terughoudendheid en controle.

In een ander artikel in de Times of Israël wordt het Israëlische politiecommando ervan beschuldigd dat het Israëlische veiligheidsagentschap Shin Bet bescherming en immunititeit biedt aan leiders van de georganiseerde misdaad en aan hen die wapens verkopen onder Palestijnse Arabieren in Israël. Een drijvende doelstelling achter deze dekmantel voor de georganiseerde misdaad is de vernietiging van de Palestijnse gemeenschap, door haar leden ertoe aan te zetten te emigreren en af te zien van steun aan het Palestijnse volk. Misdad, chantage, vandalisme tegen eigendommen en moord zijn schijnbaar onderdeel geworden van het Israëlische staatsbeleid. Israël heeft geen daadwerkelijke stappen ondernomen om de criminaliteit te bestrijden zolang deze blijft plaatsvinden in Arabische Palestijnse steden. De samenleving bloedt. Het aantal mensen dat tot 21 september van dit jaar is gedood, bedraagt 89, waaronder 12 vrouwen.

Ondanks racisme en onderdrukking zijn er meer dan 60.000 universitaire mannelijke en vrouwelijke studenten die de speerpunt vormen van een culturele en educatieve renaissance waarvan de Arabische Palestijnen getuige zijn, met name onder de veelbelovende jeugd die droomt van een betere toekomst. Zelfs deze droom is het doelwit van Israël, dat probeert de jeugd in een staat van frustratie en wanhoop te drijven.

De kwestie Palestina is niet begonnen met de bezetting in 1967. Het heeft zijn wortels in de Nakba van 1948 en de nog steeds voortdurende gevolgen daarvan. De rechten van de Palestijnen kunnen niet worden verdeeld op basis van de Groene Lijn, omdat de zionistische Israëlische structuur zowel in de staat Israël als in Gaza, Oost-Jeruzalem en op de Westelijke Jordaanoever wordt opgelegd. De strijd is collectief van aard, voor de Palestijnen in 1948, de Westelijke Jordaanoever, de Gazastrook, Jeruzalem en de vluchtelingen. Recente ontwikkelingen hebben aangetoond dat de Palestijnen zich zullen verzetten tegen elke poging om hen te verdelen.

Ameer Makhoul; schrijver en politicus uit Haifa. Voormalig gevangene in Israëlische gevangenissen van 2010 tot 2019. Tot zijn arrestatie was Ameer de directeur-generaal van de Unie van Arabische NGO's (Etijah) en voorzitter van het Volkscomité voor de Verdediging van de Vrijheden in het kader van het Hoger Follow-up Comité voor de Palestijnse Arabische massa's. Ameer is thans werkzaam in het kader van het Instituut voor Palestijnse Studies en heeft vele onderzoeksartikelen en vertaalwerken op zijn naam staan.

Een verhaal van Palestijnen in de bezette steden van 1948

De Onvermijdelijke Opstand

Door: Adi Mansour

Foto: Maria Zreik/ActiveStills (18 mei, 2021)

Er zijn momenten in het leven waarop je je realiseert dat wat je meemaakt deel gaat uitmaken van je persoonlijke geschiedenis. Een geschiedenis die je gaat vertellen aan de mensen om je heen. Een verhaal dat je aan de komende generaties kunt vertellen, wanneer je jeugd je uiteindelijk loslaat. Meestal gaat het om eenvoudige gebeurtenissen die in een complexer verband plaatsvinden. Je hebt maar een beetje tijd om het belang te beoordelen van de vele dingen die om je heen gebeuren, tot je een veel groter plaatje ziet dat op de een of andere manier zin geeft aan de ondraaglijke stress die je hebt gevoeld en de ongekende gebeurtenissen die je hebt meegemaakt. Ik herinner me de exacte datum en tijd. Het was een zonnige maandagmiddag, 17 mei 2021. Ondanks het mooie weer was de lucht in onze wijk, Wadi al-Jimal, dik van de spanning. Een week was verstreken sinds het begin van wat later bekend werd als de Karameh (Waardigheid) Opstand. In die week waren we getuige geweest van echte Palestijnse eenheid, een gevoel van eenheid dat al lang van het Palestijnse politieke toneel was verdwenen. Van Sheikh Jarrah tot Wadi al-Jimal, de steden Jeruzalem en Haifa hadden zich nooit dichter bij elkaar gevoeld. De geest van verzet doorbrak de

geopolitieke grenzen die ons werden opgedrongen, en wakkerde onze lang verlangde droom van een vrij en verenigd Palestina aan.

Naast Lud, Yaffa, Nazareth, Jeruzalem, Gaza en Ramallah, brandden de straten van Haifa van woede. De strijd tegen onze voortdurende Nakba - een strijd die nooit is opgehouden maar alleen maar is verhevigd - is een strijd om ons bestaan. De invasie van de Al-Aqsa Moskee en het directe koloniale optreden tegen vluchtelingenfamilies in Sheikh Jarrah was de fakkel die de straten van Palestina verlichtte. Met die fakkel kwam extreem staatsgeweld. Demonstraties in Haifa werden gevolgd door een sterke repressie van de politie. Traangas en verdoovingsgranaten vulden de straten terwijl Mosta'areben (undercover politie) vreedzame demonstranten aanvielen en arresteerden. Er braken botsingen uit tussen de staatstroepen en de demonstranten. Verbrande autobanden en vuilnisbakken scheidde beide partijen. Demonstraties escaleerden drastisch, terwijl het aantal deelnemers bleef stijgen. Terwijl de Palestijnse opstand de straten overspoelde, begonnen Israëli'sche extremisten zich op nationaal niveau te organiseren. Hun doel was eenvoudig: overal Palestijnen aanvallen en mogelijk doden. Bussen arriveerden in grote steden met honderden Israëli's die wachtten om hun haat te ontketenen. Haifa was een van die steden. De eerste aanval vond plaats rond het centrum van de stad. Israëli's, sommigen gewapend met scherpe munitie, vielen Palestijnse huizen en hun bewoners aan. Ik hoorde van een man die langs hen liep en met zijn vrouw aan het telefoneren was, toen ze hem Arabisch hoorden spreken. Ze omsingelden hem onmiddellijk terwijl ze "Aravi, Aravi" (Arabier, Arabier) riepen. Een van hen sloeg hem met een stok met een Israëli'sche vlag, anderen met hun blote handen. Uiteindelijk slaagde hij erin weg te lopen ondanks een hoofdwond. Deze door de staat georganiseerde chaos werd opgevangen en beschermd door de politie, en de Palestijnse gemeenschap werd alleen gelaten in hun strijd voor waardigheid. Die strijd veranderde al snel in een defensief front op de vage grenzen van Haifa's Arabische wijken.

De schok van de beelden van de vorige dag eisten maar één ding: zich organiseren om zich te verdedigen. Al snel vormden buurten hun eigen groepen. Honderden Palestijnse jongeren begonnen zich voor te bereiden op een mogelijke aanval. Die nacht leek het alsof alles van tevoren was gepland. Speciale eenheden van de politie en het leger vielen ons zonder waarschuwing aan. Ze gooiden traangas en verdoovingsgranaten terwijl ze hun geweren op onze onbeschermden richtten. De arrestaties kwamen daarna. Nadat we ons verspreid hadden, vielen Israëliërs met

hun auto's onze wijken aan. Ze probeerden mensen aan te rijden. Ze gooiden glazen flessen en verdovingsgranaten waar we ons die avond organiseerden. Een uur later begonnen Israëli's vanuit Shprinzak, een Israëli'sche wijk naast Wadi al-Jimal, te marcheren, terwijl ze "Dood aan de Arabieren" riepen. De politie hield hen deze keer tegen, gooide een verdovingsgranaat en wachtte tot ze zich vrijwillig zouden verspreiden. Hoe handig, geen arrestaties.

Pas op die zonnige middag begreep ik de betekenis van wat we de week ervoor hadden meegemaakt. In die tijd, op 17 mei, verspreidden we flyers voor de Waardigheidsstaking die de volgende dag in heel Palestina zou plaatsvinden. Toen we van huis tot huis gingen, hoorden we dat de Israëli's aan de overkant van de straat voor de zoveelste keer glazen flessen naar onze burens hadden gegooid. Desondanks, en voor de eerste keer in de week, voelde ik volledige kracht, geen angst.

We waren mensen aan het uitnodigen om deel te nemen aan een van de grootste stakingen die ooit in Palestina hebben plaatsgevonden. Je kon het echt voelen. Op de een of andere manier leek op dat moment al het andere er minder toe te doen, toen ik me realiseerde wat we doormaken en, nog belangrijker, welk effect dat heeft op onze gemeenschap. Tijdens die week ontmoette ik veel vrienden en burens die ik in tijden niet had gezien, van wie velen net als ik waren vertrokken, maar in deze tijd van nood terugkwamen. Ons verlangen om onze geliefden en de plek waar we allemaal zijn opgegroeid te beschermen, gaf ons een collectieve kracht. We waren weer terug bij af, waar eenheid spontaan begint onder de onderdrukten. Het is met die eenheid dat we sterker worden dan hun bedachte suprematie. We vochten, opnieuw, voor een vrij en rechtvaardig Palestina.

Adi Mansour: Geboren in Haifa. Studeerde Rechten en Politieke Wetenschappen aan de Universiteit van Tel Aviv, waar hij actief was in de studentenbeweging, met name via Al Muntada - het Arab Law Students Forum, en Jafra - Al Tajamoah studentenfactie. Tegenwoordig is Adi advocaat bij Adalah Legal Center en activist bij de Haifa Youth Movement.

Gebed voor de Palestijnen in de bezette steden van 1948 door Lama Mansour

O Emmanuel, de God die met ons is.

Die onder ons leefde in heel Galilea, en reisde naar Nazareth, Kana, en Neen,
Wij geloven dat U aan onze zijde wandelt, onze handen vasthoudt terwijl wij
worstelen om de identiteit te begrijpen die U ons gaf.

Palestijnse jonge mannen en vrouwen, houders van blauwe ID-kaarten, een last
van het behoren tot een staat waartoe we niet behoren.

Wij geloven dat U ons in dit geografische gebied hebt geplaatst als een zegen
voor onze verwanten, ongeacht hun ras, godsdienst, geslacht, sociale of
politieke banden en opvattingen.

Wilt U onze ogen openen om Uw wil voor onze samenlevingen te zien? Wilt U
ons mededogen en barmhartigheid schenken om samen te komen en Uw
koninkrijk op ons land op te bouwen?

El Roy, de God die ziet

U hebt Hagar gezien in haar wanhoop, U hebt haar kreten gehoord in de
woestijn

Wij geloven dat U ons vandaag ziet. U kunt het hartzeer van onze samenleving
zien, terwijl we vechten tegen de misdaad die het leven wegnam van
honderden jongeren, geschapen naar Uw beeld.

Wij geloven dat U ons vandaag hoort, luisterend naar de pijnlijke kreten van de
harten van iedere mishandelde vrouw. U omarmt elke jonge vrouw die het
slachtoffer is van verbaal of fysiek misbruik en geweld.

Lieve Heer, schenk ons wijsheid en genade om de noden van de mensen om
ons heen te kunnen onderscheiden, en om op te staan in liefde voor mensen
zoals U ze liefhebt.

O Heer, onze Schepper,

U die mensen vormde uit het stof van de aarde en de adem van het leven in hen
blies.

Herinner ons, Heer, aan deze glorieuze werkelijkheid - dat wij allen, mannen
en vrouwen, Uw beeld dragen waar we ook gaan. Moge dit ons motiveren om
U te zien in iedereen die we ontmoeten. Herinner ons eraan dat U ons

geschapen hebt naar Uw evenbeeld, creatief en bekwaam, zodat wij een nieuwe en betere werkelijkheid voor onze samenlevingen kunnen scheppen.

Help ons, lieve Heer, om ons open te stellen voor Uw Geest om door ons heen te werken, zodat we groeien in liefde, hoop en geloof.

Lieve Heer, zegen de jonge mannen en vrouwen van Palestina, tot Uw glorie.

Amen!

Lama Mansour komt uit Nazareth en is afgestudeerd aan de Baptist School aldaar. Zij heeft een BA in Psychologie van de Universiteit van Haifa, en een MA in Sociale Politiek van de Universiteit van Oxford, en studeert momenteel voor een PHD aan dezelfde universiteit en hetzelfde onderwerp. Zij is actief in de jeugdsamenkomst van de plaatselijke baptistenkerk in Nazareth en de jeugdgroep voor de conferentie "Christus aan het

Checkpoint". Ze heeft geschreven over geloof en sociale kwesties op verschillende lokale sites.

Vierde zondag in de Advent

"We zijn aangekomen op een kritiek punt in de strijd om een einde te maken aan de onderdrukking van het Palestijnse volk. De goedkeuring door de staat Israël van de Natiestaatwet in 2018 legaliseerde institutionele discriminatie in Israël en de Palestijnse gebieden, waardoor Palestijnen officieel beroofd worden van hun rechten op leven, levensonderhoud en een toekomst in hun thuisland. Recente daden van de Amerikaanse regering hebben Israëls voortdurende project van landafname en het verkrijgen van controle over het gehele grondgebied van Palestina gesteund...."

Schreeuw om hoop document, 2020

Palestijns leven in gebied C van de Westelijke Jordaanoever

Jack Munayer

13/05/15. Zuidelijke Hebron Heuvels. Bewoners proberen de moed erin te houden ondanks de vrees voor uitzetting in het dorp Susiya, Foto EAPPI/P. Moore

Gebied C op de West Bank is de thuisbasis van ongeveer 300.000 Palestijnen die leven onder het volledige gezag van Israël en zijn militaire regime. Gebied C wordt vaak over het hoofd gezien op het internationale platform, misschien omdat de uitdagingen en onrechtvaardigheden dezelfde zijn gebleven sinds 1967: uitbreiding van nederzettingen, geweld van kolonisten, vernielingen en meer. Veel van de lezers hier zullen zich Israëls recente mislukte poging herinneren om de Jordaanvallei en het grootste deel van Gebied C te annexeren. De afgelopen twee jaar onder de nieuwe realiteit van COVID-19 zijn echter anders geweest door het gebrek aan internationale beschermende aanwezigheid.

In 2020 overschreed het aantal Israëliëse verwoestingen van Palestijnse huizen en andere bouwwerken dat van het jaar daarvoor met een derde. De gevolgen worden nog verergerd omdat dit de kans op verspreiding van COVID-19 vergroot. Zelfs met een regeringswisseling in Israël verdubbelde het aantal sloopacties in het eerste kwartaal van 2021, waarvan de meeste plaatsvonden in zone C.

Een ander probleem waarmee bewoners in Gebied C te maken krijgen, is een toename van intimidatie en geweld door kolonisten. Tijdens mijn laatste bezoek aan een gemeenschap die normaal gesproken wordt begeleid door het Oecumenisch Begeleidingsprogramma in Palestina-Israël (EAPPI) van de Wereldraad van Kerken, meldden de Palestijnen dat het ontbreken van bescherming een ernstig probleem is geworden. Kinderen zijn gedwongen om een alternatieve route van 3 uur te voet naar

school te nemen uit angst voor intimidatie door kolonisten. Sommigen moeten op ezels door woestijngebieden trekken om op tijd op school te zijn.

In hetzelfde gebied is een jongeman (Harun) verlamd geraakt nadat hij door de Israëlische autoriteiten in zijn nek was geschoten toen hij probeerde te voorkomen dat ze zijn vader sloegen. Een van de activisten in het gebied die heeft geprobeerd de rol van begeleider op zich te nemen - bij afwezigheid van de EAPPI - verklaarde: "Als we internationale beschermende aanwezigheid hadden gehad, zou Harun misschien nooit zijn neergeschoten." De familie wacht af of Harun in staat zal zijn een rolstoel te gebruiken, terwijl ze geconfronteerd worden met het extra obstakel dat ze geen huis kunnen bouwen; ze zijn nu gedwongen in een grot te wonen. De Israëlische autoriteiten beletten de familie ook om een helling te bouwen die Harun zou kunnen helpen om de grot via een rolstoel te betreden.

Kortom, het lijkt geen twijfel dat de situatie van de gemeenschappen in zone C snel verslechtert. Dit is nog versneld door de afwezigheid van internationale aanwezigheid (journalisten, activisten, hulpverleners en anderen). Het is dringend noodzakelijk dat deze initiatieven terugkeren zodra zij zijn toegestaan. Een andere actie die enig succes heeft gehad, is een grotere pleitbezorging door de mondiale civiele samenleving en internationale druk. Vergeet deze en de volgende verhalen niet. Blijf opkomen voor deze kwetsbare gemeenschappen.

Jack Munayer is geboren en getogen in Jeruzalem als zoon van een Britse moeder en een Palestijnse christen-burger van Israël vader. Jack behaalde zijn BA in Sociologie en Criminologie aan de Universiteit van York en een MA in Mensenrechten en Overgangsrechtspraak aan de Hebreeuwse Universiteit in Jeruzalem. Jack leidt momenteel het Oecumenisch Begeleidingsprogramma van de Wereldraad van Kerken in Palestina en Israël (WCC-EAPPI). Jack houdt zich vooral bezig met mensenrechten en humanitaire hulp. Hij is ook actief in

bruggenbouwende initiatieven en pleitbezorgersplatforms zoals Christ at the Checkpoint en het Jerusalem-Belfast initiatief

Dagelijks leven in Hebron

Door: N.

Olijfbomen groeien op een perceel in het Tel Rumeida gebied van Hebron, West Bank, maart 2020.

Foto credit: Albin Hillert/WCC als onderdeel van het EAPPI programma

Ik ben 17 jaar oud. Ik woon in de wijk Tel Rumeida in de stad Hebron. Als ik niet op school zit, ben ik vrijwilliger bij de mensenrechtenverdedigersvereniging. Ik documenteer de aanvallen van kolonisten en IDF (Israëliësch leger) op de mensen uit mijn buurt en neem deel aan sommige activiteiten van de vereniging, zoals het organiseren van taalcursussen Engels en Hebreeuws met het doel ze te gebruiken om de Palestijnse zaak in de regio te presenteren.

In Tel Rumeida zijn er drie militaire checkpoints, dus mijn leven in dit gebied is totaal anders dan het leven van mensen die in het buitenland wonen. Wanneer ik bijvoorbeeld naar school ga en terugkom, ervaar ik iets anders dan andere studenten in meer normale situaties. Soldaten bij de controleposten fouilleren mij en mijn tas.

Toen ik 13 was, werd ik wakker van het geluid van kogels. Het klinkt misschien niet eng als ik het vertel, maar voor mij is er niets zo moeilijk als het horen van de echo van kogels. Je sluit je ogen van angst en als je ze opent zie je een met bloed doordrenkt lijk op de grond. Ik probeer niet een grafisch verhaal van een bloedbad te vertellen; ik deel met u mijn gewone leven. Deze voorbeelden zijn slechts een klein deel van wat wij meemaken en wat anderen meemaken in deze regio.

Ik heb de ambitie om in de toekomst dokter te worden, maar dag na dag voel ik de hindernissen van de Bezetting voor mijn droom toenemen. De bezetting begint te bewijzen dat ze hier is om te blijven en dat mijn droom moet worden vergeten.

Mijn dagelijks leven:

Als ik 's morgens opsta, word ik soms normaal wakker en soms, zoals ik schreef, word ik wakker met het geluid van bommen en kogels. Omdat ik ademhalingsproblemen heb, word ik soms wakker met de geur van traangas.

Ik word aangehouden en gefouilleerd op weg naar school en ben vaak te laat. En ik heb geleerd om dezelfde behandeling te verwachten op weg naar huis.

Wat mijn familie betreft, mijn vader heeft mobiliteitsproblemen en kan de dingen die we voor het huis nodig hebben niet dragen. Auto's mogen van de Israëli's niet in het gebied komen waar wij wonen, dus eenvoudige taken als het bijvullen van onze gasfles zijn een groot probleem voor mijn vader. Mijn moeder vreest dat mijn broers iets ergs zal overkomen als ze buiten wachten tot mijn vader terugkomt. Te laat komen kan het verschil maken tussen leven en dood. We hebben een aantal jonge mensen gekend die gedood werden omdat ze op het verkeerde moment op de verkeerde plaats waren.

Ik ben hier aan het schrijven en deel met jullie het topje van de ijsberg van hoe ons dagelijks leven eruitziet in Hebron. Als ik alle details van ons dagelijks leven zou vertellen, zou ik de alinea niet kunnen afmaken. Het zou maar door blijven gaan. Ik hoop dat u zult begrijpen dat ik niet in woorden kan beschrijven wat wij meemaken. Omdat iets beleven iets heel anders is dan het beschrijven.

N. heeft gekozen om haar verhaal anoniem te vertellen

Het leven in de zuidelijke Hebron heuvels

Door: A.

13/05/15. Zuidelijke Hebron Heuvels. Bewoners proberen de moed erin te houden ondanks de angst voor uitzetting in het dorp Susiya, Photo credit EAPPI/P. Moore

Ik ben 16 jaar oud. Ik woon in Susiya, een dorp in de Zuidelijke Hebron Heuvels, in het zuiden van de Westelijke Jordaanoever, Palestina. In Susiya wonen ongeveer 450 mensen. De mensen in mijn dorp zijn afhankelijk van landbouw en veeteelt om in hun levensonderhoud te voorzien. Door de situatie werken sommigen samen met NGO's om te documenteren en te rapporteren wat hier gebeurt.

Wij wonen al in dit gebied van voor 1948 en hebben de bewijzen daarvoor. Onze families werden uit hun oorspronkelijke huizen gezet omdat Israël beweerde dat we op een archeologische vindplaats woonden. Een paar jaar later werd mijn familie opnieuw verwijderd toen de Israëlische autoriteiten iedereen op vrachtwagens laadden en vijftien kilometer verderop afzetten. We werden gedwongen onze huizen te bouwen op onze weilanden, omdat we ontdekten dat onze waterputten waren vernield in de tijd dat we werden weggevoerd. Dit is waar ik nu woon.

Als leerling ga ik naar een gemengde school in Susiya. De schoolstructuur is gebouwd van aluminium. In de zomer is het te warm om binnen te zitten en in de winter is het ijskoud. Als het regent, kunnen we elkaar en de leerkracht niet horen door het lawaai van de regendruppels die tegen het aluminium dak en de muren slaan. Een storm in de winter kan de school beschadigen en onze lessen volledig verstoren.

Aangezien onze school in zone C ligt, heeft het militaire systeem van de bezetting een bevel tot afbraak van onze school uitgevaardigd. Elke dag gaan mijn zussen, neven en ik te voet naar school. Elke dag lopen we 1,5 km, waarbij we het risico lopen te worden lastiggevallen door kolonisten en het Israëlische leger, omdat er een nederzetting in de buurt van Susiya is.

Toen ik in de zesde klas zat, overkwam me een voorval dat ik niet kan vergeten. Toen ik van school naar huis terugkeerde, merkte ik dat er een Israëlische burgerauto voorbij reed. Plotseling stapten de passagiers van het voertuig uit en begonnen mij te volgen. Ik begon naar huis te rennen, maar het bleek dat degenen die mij achtervolgden in werkelijkheid politieagenten waren, verkleed als burgers. Ze drongen met geweld ons huis binnen, richtten hun geweren op mij en vielen mijn moeder fysiek aan. De kolonisten en de militairen hier zijn echt gewelddadig; ze deinzen er niet voor terug om vrouwen en kinderen aan te vallen.

Tenslotte, alles wat ik vraag als kind dat in Susiya woont - ik denk dat het het verzoek is van elk kind hier: stop de afbraak van mijn huis, stop de afbraak van mijn school, geef ons toestemming om structuren te bouwen en ons dorp te ontwikkelen. Ik wil mijn opleiding voortzetten en in veiligheid en vrede leven.

Dank u.

A. Heeft gekozen zijn verhaal anoniem te vertellen

Gebed voor de Palestijnen in gebied C van de West Bank van de Melkitische Grieks Katholieke Kerk in Jeruzalem

"Wees blijde in de hoop, geduldig in de verdrukking, trouw in het gebed." (Romeinen 12/12)

Lieve Heer, U hebt Uw liefde aan de zondige mensheid geopenbaard en getoond door de incarnatie van Uw enige Zoon, onze Verlosser Jezus Christus. Help ons, onze Heer, in deze moeilijke tijden en omstandigheden die we tegemoet gaan door de verspreiding van de COVID-19 pandemie, de oorlogen die we tegemoet gaan, en het gebrek aan banen. Lieve Heer, U bent onze kracht in tijden van tegenspoed, onze troost in tijden van nood, onze Heer, de Koning van de vrede.

O God, ik geloof in U, maak mijn geloof sterker; ik vertrouwd en was afhankelijk van U, maak mij afhankelijker. Ik heb U lief mijn Heer, ontvlam mijn liefde voor U. Laat Uw wijsheid mij leiden, laat Uw barmhartigheid mij troosten, en Uw kracht mij helpen mijn waardigheid te behouden.

O God! Ik vertrouw het lot van dit Heilige Land toe aan Uw handen.

Geef ons eervol werk, in de voetsporen van Uw Zoon Jezus Christus, die als timmerman werkte.

Geef ons de vrijheid om ons te verplaatsen in dit Heilige Land, net als Jezus Christus die reisde zonder beperkingen of controleposten.

Leid ons, onze Heer, en bescherm ons in deze moeilijke tijden vol levensbedreigende risico's, oorlogen, en de verspreiding van de COVID-19 pandemie.

O lieve Heer, maak ons tot getuigen van Uw liefde en barmhartigheid, leer ons geloof te verkondigen aan de aarzelenden onder ons, hoop aan de wanhopigen, liefde aan de onverschilligen, vergeving aan hen die anderen kwetsen, en vreugde aan hen die lijden.

Laat Uw vonk van barmhartige liefde een vuur worden dat harten transformeert en het aanschijn van de aarde vernieuwt.

Op voorspraak van de Maagd Maria, die zoals alle moeders, door haar enige Zoon, de pijn en de vreugde in dit Heilige Land heeft aanschouwd en beleefd.

Amen

Een bericht van onze Palestijnse familie in de diaspora

Luchtfoto van het iconische Plaza Baquedano of Plaza Dignidad, gelegen in het centrum van Santiago, Chili, op 18 mei 2021, op een moment dat er een autokaravaan plaatsvond uit solidariteit met Palestina, die een lengte had van meer dan 10 kilometer. Bovendien werd het Telefónica-gebouw verlicht met de boodschap "Red Palestina".

Chili:

„De grootste Palestijnse gemeenschap buiten Palestina zijn is een belangrijke verantwoordelijkheid. We zijn een zichtbare diaspora, met meerdere activiteiten en we aarzelen niet om de Israëlische misdaden tegen Palestina in alle ruimten aan de kaak te stellen wanneer we de kans krijgen.

Ons werk is gericht op twee fronten. Het ene is gericht op de Palestijnse gemeenschap, om het gevoel van Palestijnse identiteit in de volgende generaties te behouden. We hebben meerdere activiteiten ontwikkeld om de Palestijnse geschiedenis en traditie door te geven aan onze jongvolwassenen, jongeren en kinderen: het maken van educatieve reizen naar Palestina, het onderwijzen van Dabke (Palestijnse volksdans),

Dabke

het organiseren van filmreeksen en meer. Het grootste deel van ons werk wordt uitgevoerd in de Palestijnse Club, een prachtige ontmoetingsplaats voor onze gemeenschap die al sinds 1938 bestaat. Door de jaren heen hebben we gewerkt aan het creëren van ons eigen gevoel van "thuis" in het buitenland.

In ons werk met de volgende generaties proberen we een evenwicht te vinden tussen de onderdamping in onze cultuur en het onderhouden van de banden met Palestina. Dit is een dringend streven, gezien de Israëliische pogingen om ons bestaan uit te wissen. Daarom vereist de overdracht van deze waarden aan onze kinderen een strategisch plan, en niet louter improvisaties.

Daarom zijn wij ons ook bewust van de noodzaak van eenheid onder ons volk en van de noodzaak om gezamenlijk op te treden. De laatste tijd hebben wij banden aangeknoopt met andere gemeenschappen in de diaspora. Een paar jaar geleden hebben we in de Palestijnse Club van Santiago een conventie georganiseerd, "Taqalid" (tradities), om de Palestijnse gemeenschappen van Latijns-Amerika rond de Palestijnse cultuur en identiteit samen te brengen. Duizenden mensen uit verschillende Latijns-Amerikaanse landen arriveerden in Santiago in 2017 en in Lima, Peru, in 2019. Beide bijeenkomsten waren zeer succesvol. Het onze is een proces dat probeert andere gemeenschappen te reactiveren, elkaar te leren kennen en erop aan te dringen dat de Palestijnse diaspora een belangrijke rol moet spelen, niet alleen door informatie te delen over wat er in Palestina gebeurt en als ondersteuner van de cultuur, maar ook als actief lid van de Palestijnse gemeenschap - een besluitvormer. Wij zijn een deel van het Palestijnse volk. Wij moeten deelnemen aan hun beslissingen.

Het tweede front van ons werk betreft onze verspreiding en pleitbezorging ten behoeve van de Palestijnse kwestie. Dit werk wordt uitgevoerd op drie niveaus: het benaderen van autoriteiten (uitvoerende en wetgevende macht); het betrekken van de burgermaatschappij (NGO's, scholen,

universiteiten, enz.); en natuurlijk, het aanmoedigen van de Palestijnse gemeenschap. Naast voorlichting en bewustmaking over wat er in Palestina gebeurt, nodigen we onze gemeenschap ook uit om te mobiliseren door middel van concrete acties.

In Chili is er een actief Congres over de Palestijnse kwestie. De grootste vriendschapsgroep in het Huis van Afgevaardigden is zelfs de Chileens-Palestijnse Interparlementaire Groep. Deze groep telt meer dan 90 leden, waarvan sommige van Palestijnse afkomst zijn, maar de meeste niet. Het is een parlement brede groep, waarvan de leden van de rechter- tot de linkervleugel zijn; waarschijnlijk is het enige wat hen verenigt de Palestijnse zaak.

In juli 2020 werd in de Senaat een ontwerp-resolutie goedgekeurd waarin president Sebastián Piñera wordt opgeroepen een wetsvoorstel te ondertekenen dat de invoer in Chili verbiedt van goederen die zijn geproduceerd door Israëlische nederzettingen in bezet Palestijns gebied. Op 2 juni 2021 heeft de Kamer van Afgevaardigden een wetsvoorstel ingediend dat hetzelfde doel heeft. Het project, dat niet gespaard is gebleven voor een intense Israëlische lobby in het Congres, zal binnenkort zijn eerste wetgevende procedures beginnen in de Commissie voor Grondwet, Wetgeving en Justitie.

Er is nog niets bindends, maar het is een goede stap om te beginnen Israël ter verantwoording te roepen voor zijn misdaden. De Israëlische bezetting moet een prijs hebben. We moeten werken aan de overgang van solidariteit naar actie. Palestina heeft niet langer alleen behoefte aan verklaringen van goede wil, maar ook aan daden die een einde helpen maken aan de illegale bezetting van Palestina.

Drieënzeventig jaar zijn verstreken sinds het begin van de verdrijving van de Palestijnen uit ons land, na een etnische zuivering die tot op de dag van vandaag voortduurt. In feite zijn wij in het jaar 2021 getuige geweest van de intensivering van de kolonisatie in Oost-Jeruzalem, van een sterke repressie op de Westelijke Jordaanoever en in het historische Palestina van 1948, en van een bruto bloedbad in de Gazastrook - feiten die ons eraan herinneren dat de pijn van de Nakba niet is opgehouden.

Wij waarderen het dat Chili zijn deuren heeft geopend voor duizenden Palestijnse immigranten en vluchtelingen, die er kansen vonden op een nieuw leven en een enorm gewaardeerde vrijheid die wij niet vonden onder het repressieve Britse Mandaat en de daaropvolgende Israëlische militaire bezetting. Maar dit is nooit een motief geweest om onze Palestijnse afkomst en nationale identiteit te vergeten, die ons motiveren om actief deel te nemen aan de bevrijding van ons volk.

Wij zijn net zo Palestijns als iedereen in Jeruzalem, Nazareth, Gaza of Beit Jala. Net als degenen in de vluchtelingenkampen in Libanon, Jordanië of Syrië, voelen wij zowel verlies als pijn. Wij steunen de Palestijnse strijd voor vrijheid, zelfbeschikking en gerechtigheid, en zijn vastbesloten om de beste ambassadeurs van onze zaak te zijn in de landen waar wij wonen.

De status quo die alleen de Israëlische bezetter ten goede komt, moet nu ophouden. We hebben dringend behoefte aan een volledige vernieuwing van het Palestijnse leiderschap, door de democratisering van haar instellingen en met de deelname van alle Palestijnen op een transparante en verenigde manier, zoals ons Volk verdient.

Geschreven door George Elias, een actief lid van de Palestijnse gemeenschap in Chili

Gebed voor de Palestijnen in de diaspora door Mgr. William Shomali:

O Heer, Gij die alles weet, wat er in de harten en overal leeft, zoals Gij het lijden ziet van de mensen op deze aarde, hun verlangen naar gerechtigheid, gelijkheid en vrede. Luister lieve Heer naar onze gebeden voor het Palestijnse volk, dat meer dan ooit tevoren heeft geleden en nog steeds lijdt. Hun levensweg gaat nu gepaard met de pandemie, de werkloosheid, de armoede, de oorlog tegen Gaza, naast de bezetting en de afwezigheid van hoop.

Lieve Heer, U bent tot alles in staat, U regelt de zaken voor het beste belang van hen die U liefhebben en Uw geboden gehoorzamen, alstublieft Heer kijk naar het lijden van de volkeren op aarde in het algemeen, en het lijden van het Palestijnse volk in het bijzonder. Zonder Uw zegen zal het Palestijnse volk niet in staat zijn om zijn legitieme aspiraties voor vrede, gerechtigheid, veiligheid en verzoening te verwezenlijken.

U zei: "Zalig zijn de vreedstichters, want zij zullen de kinderen van God genoemd worden", lieve Heer, help ons goedwillende mensen te vinden die vrede zoeken in plaats van oorlog, liefde in plaats van haat, vreugde in plaats van verdriet, gezondheid in plaats van ziekten en pandemieën.

Amen!

Mgr. William Shomali, geboren en getogen in Beit Sahour, heeft vele functies bekleed in het Latijns Patriarchaat van Jeruzalem: priester, seminarie professor, rector en kanselier onder hen. In 2020 werd Mgr. Shomali door het Vaticaan voorgedragen om te dienen als lid van de Raad voor de Interreligieuze Dialoog met Niet-Christenen. Na vanaf 2017 als patriarchaal vicaris in Jordanië te hebben gediend, werd hij onlangs benoemd tot patriarchaal vicaris in Jeruzalem en Palestina.

Kerstfeest 2021

Christus onze Heer zei: “Zoals ik jullie heb liefgehad, zo moeten jullie elkaar liefhebben.” (Joh. 13:34) Hij heeft ons getoond hoe wij kunnen liefhebben en hoe wij met onze vijanden moeten omgaan. Hij zei: “Jullie hebben gehoord dat gezegd werd: ‘Je moet je naaste liefhebben en je vijand haten.’ En ik zeg jullie: heb je vijanden lief en bid voor wie jullie vervolgen, alleen dan zijn jullie werkelijk kinderen van je Vader in de hemel. Hij laat zijn zon immers opgaan over goede en slechte mensen en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen. (...) Wees dus volmaakt, zoals jullie hemelse Vader volmaakt is.” (Matth. 5:43-45, 48)

Kairos Palestina Document uur der Waarheid 4.1

Bethlehem, Kerstmis 2021

"God schiep de mens naar zijn beeld"

Door: Patriarch Emeritus Michel Sabbah

Het Eeuwige Woord van God is vlees geworden en heeft onder ons gewoond (Johannes 1:14).

Laten wij Hem aanbidden.

God schiep de mensheid naar Gods beeld en gelijkenis (Genesis 1:26-27): goed, intelligent en in staat tot liefde. Maar die eerste menselijke wezens wilden zijn als God, zonder God. Dit is de betekenis van de eerste verzoeking die in het boek Genesis wordt verhaald (hoofdstuk 3).

"Als je ongehoorzaam bent aan Gods bevel en eet van de vrucht van de verboden boom, zul je worden als God." Maar vóór de verzoeking, toen zij geschapen waren naar het beeld van God, waren zij reeds als God. De verzoeking was: "Jullie zullen goden zijn zonder God, jullie leven leiden zoals jullie willen, zonder God." De verzoeking duurt voort tot op de dag van vandaag.

Degenen die ervoor bezwijken zijn velen, zelfs de meerderheid.

Zo werden de mensen als goden zonder God. Wat doen mensen zonder God? Zij doen zowel goed als kwaad. Ze maken oorlogen, hongersnoden en ziekten. Geschapen naar het beeld en de gelijkenis van God, die liefde is, werden mensen verondersteld alleen in staat tot liefde te zijn. Maar liefde is egoïsme geworden, op het niveau van individuen, gemeenschappen en zelfs naties.

Afgezien van God maakt de sterke zichzelf tot god, wordt een tiran, een onderdrukker, en in staat om te doden. Dit is wat er gebeurt in de relatie van Israël met Palestina. Daarin is onze ellende in ons land ontstaan. Onze enige misdaad is dat we gewoon bestaan - in ons land en in onze huizen. Zonder God is de sterke een moordenaar van de eigen broeder geworden, een onderdrukker, een gevangenebewaarder en een verwoester van huizen. De sterke negeert dat hij of zij geschapen is naar het beeld van God en weigert het beeld van God in de zwakke te zien.

Maar zelfs als een persoon of natie het oorspronkelijke beeld van God in zichzelf en anderen negeert of weigert te erkennen, kan het niet worden uitgewist.

Christus is geboren om ons de mogelijkheid te geven in onszelf te herstellen wat wij verloren hebben: het beeld van God. Christus kwam - "Vrededorst" (Jesaja 9:5), "Immanuel" wat betekent "God met ons" (Jesaja 7:144 en Mattheüs 1: 23) - zodat wij, als wij dat willen, kunnen terugkeren om opnieuw het beeld van God te omarmen, zodat wij elkaar kunnen liefhebben zoals God ons liefheeft, zodat het moorden, de agressie en de arrogantie zullen ophouden, de gevangenen zullen worden gesloten, de huizen zullen worden herbouwd, de wapens van dood en verderf zullen worden omgevormd tot liefde in de harten van Israëli's en Palestijnen, en Palestina weer het land zal worden dat "melk en honing" verschaft aan al zijn inwoners.

Verlost door Christus en hersteld naar het beeld van God, kom! Kom, laten we God aanbidden.

Laten we het lied van de engelen horen: "Eer aan God in de hoogste en vrede op aarde" (Lucas 2:14). Laten wij allen vrede stichters zijn, in staat om elkaar lief te hebben, zodat de tragedie van dit land zal eindigen, allereerst vanuit ons hart, want "God heeft ons allen naar Zijn beeld geschapen".

Z.G.. Patriarch Emeritus Michel Sabah was van 1988-2008 de Latijnse Patriarch van Jeruzalem. Hij diende de parochie en de Palestijnse natie op lokaal en internationaal niveau. Hij is de voorzitter van het Palestijns Christelijk Initiatief, Kairos Palestina, en een van de auteurs van het Kairos Palestina document, "A Moment of Truth.". Hij werkt momenteel op het gebied van interreligieuze dialoog en gelooft in pluralisme, gelijkheid en het behoud van de menselijke waardigheid.

